„Cel care stă jos să nu râdă de cel care cade de pe vârfuri.”

- N. Iorga

NAȚIUNEA

continuitate pentru neam și țară

Serie Nouă
Anul X
Numărul 561

23 - 29 martie 2022

Informație, opinie și atitudine publicistică

Un singur Dumnezeu, un singur steag!

Cezar Adonis Mihalache

Nu, nu vom „capitula”!… Nu pe de-a întregul… Și nici nu ne vom „preda”! Nu pe față, cel puțin… Ci doar, și numai și numai „la o adică”, vom îngenunchea!… Dar tot așa, „puțin”… Cât să ne facem treaba de ordonanțe… De oameni supuși celor „mari”… Și nu ar fi o tragedie, nu?!… Că doar am

mai făcut noi din astea… Ne-am predat părți de suveranitate unor structuri juridice și chiar nonjuridice, dar recunoscute oficial… Așa că nu o să ne împiedicăm tocmai acum în Mândrie, Orgoliu și Demnitate… Și o carte de Istorie… Și îi vom da țării, nu, nici măcar copii din flori ai poetului, ci unii morți… Că așa e la război… Așa se merge, dar „numai la o adică”, desigur!, pe linia frontului… Cu ostași „oștind” a carne de tun în bocancii prea mari pentru putințele și interesele noastre…

Dar, „dacă e ordin, cu plăcere”, nu?!… Nu discutăm! Cel puțin nu noi, ăștia de-am făcut armata și mergem, de e nevoie la un război în care nu nevoile noastre „ne cheamă/ne strigă”… Nu că am mai putea să ne aruncăm prin tranșee, să ne trântim prin noroaie (în fond, doar dacă ne dor toate cele, înseamnă că suntem vii, nu?!), nici să ochim prin ceața depărtării ei de prezbitism, ce armată de pretorieni, una medical-militară a rezerviștilor „prezbitirieni” de vârsta a doua, dar măcar știm să băgăm glonțul pe țeavă… Și vom și cânta! Că așa se merge la război! Cu pieptul înainte și intonând imnuri militare! Că nu se vor potrivi versurile, iarăși este doar o chestiune subiectivă… Și, tot așa, la o adică le înlocuim din mers, că batalioanele pot traversa munții chiar de le flutură alte însemne pe umeri…

Dar nu vom capitula! Vom ceda un pic „comanda”, trecând Armata Română, dar „numai în situații de criză”, sub dispoziția Nato… Că nu o să ne împiedicăm în detalii… Desigur, nu va conta că Armata Română își va ceda și Istoria, și Sacrificiile, și Jertfele unei structuri cu un oarece istoric… Și ăla cam negru pe la colțurile agresiunilor și crimelor de război… Dar, de va fi „ordin”, chiar și cu neplăcere, ne vom supune… Orbește, că așa e când mărșăluiești… Și nu vom auzi din urmă gemetele semenilor și urletul din ceruri al bombelor din Iugoslavia… Nu ne vom dezlega șireturile din nodurile de îndoială ale rostului de a îngenunchea în fața unei structuri mult prea mici față de noi, ca simbol… Dacă vrea Nato să ne ia comanda, ne-o ia!… Că așa au decis niște civili; fie ei și guvernanți. Iar noi, ceilalți, nu comentăm… Că e ordin!

Dar de la cine e „ordinul” până la urmă?! Și, mai ales, cine sunt acești „ei” de au dreptul să aprobe această „detașare”… Că doar nu e o predare, asta am stabilit-o deja! Și ce înseamnă acest eventual transfer, temporar, al comenzii Armatei Române către Nato? Nu este cumva o spălare pe mâini a guvernanților noștri? Chiar își închipuie că așa nu vor avea sângele unor semeni pe mâini?… Și până unde se poate „desfășura” această predare a comenzii? Nu cumva și dincolo de granițe? Căci, după ce am cedat comanda, nu doar o să inversăm drapelele, ba poate le și înlocuim, înlăturând tricolorul neamului și punând flamurile de tropăitor, ocupant în „dezocupare” al Nato, dar dacă suntem trimiși la luptă, sub alte însemne, doar pe post de „carne de tun”?… Iar cei ce decid acum transferul de comandă militară nu vor avea, la o adică, nici o grijă, nici o remușcare… Căci, așa cum astăzi evită întrebările esențiale, așa vor proceda și atunci; dar cu răspunsurile… Pentru că ei sunt „doar niște politicieni”… Chiar de au prin sertare și tresele de militari…

De fapt, toată această cedare a comenzii către Nato înseamnă doar lașitate din partea guvernanților… O detașare politică din posibilele stări de mustrări de conștiință, nu ale lor, că nu au, ci ale țării… Și poate că pentru guvernanți, Gloria, Mândria, Istoria și Demnitatea Armatei Române nu contează… Dar asta nu înseamnă, nici măcar sub semnătura unui general de guvernanță civilă că au dreptul de a decide predarea comenzii Armatei Române din mâinile oștenilor ei! Pentru că ostașii noștri au un singur steag sub care luptă!

Un singur Dumnezeu, și un singur steag!

Un stat ascultător, fără coloană vertebrală

Adriana Stoicescu

Un stat ascultător, fără coloană vertebrală (care doar încurcă la mișcarea de cap-prea-plecat), prietenos cu toată lumea. Degrabă cumpărător de vechituri scumpe, cu un teritoriu ce poate deveni fluid, dacă stăpânii o cer

Omulețul nou este supărățel rău de tot. În Constituție nu scrie că masca nu e obligatorie. De ce nu scrie? Să schimbăm de îndată Constituția, zic. Scrisă cu un font vesel și foarte colorată, tipărită pe un material prietenos cu mediul.

„România este stat naţional, suveran şi independent, unitar şi indivizibil” trebuie să dispară. Este un stat ascultător, fără coloană vertebrală (care doar încurcă la mișcarea de cappreaplecat), prietenos cu toată lumea. Degrabă cumpărător de vechituri scumpe, cu un teritoriu ce poate deveni fluid, dacă stăpânii o cer.

„Statul are ca fundament unitatea poporului român şi solidaritatea cetăţenilor săi”. Dispare. Rămâne doar solidaritatea cu oricare cetățean al lumii, mai puțin românii. „Funcţiile şi demnităţile publice, civile sau militare, pot fi ocupate, în condiţiile legii, de persoanele care au cetăţenia română şi domiciliul în ţară. Statul român garantează egalitatea de şanse între femei şi bărbaţi pentru ocuparea acestor funcţii şi demnităţi”.

Exclus. Singurul criteriu trebuie să fie apartenența la unul din genurile de la punctele 10-49 din lista agreată. La punctele 1-10 se poate rătăci, naibii, un bărbat cu barbă și fără vagin sau o femeie cu (ce oroare) sâni și menstruație.

Capitolul II, drepturile şi libertăţile fundamentale, este desuet și nu își are rostul în noua lume. Drept urmare, dispar și avocații, fizic, dacă se poate, ca să nu mai avem bătăi de cap inutile.

Dispare capitolul VI, autoritatea judecătorească. În primă fază, judecătorii care se încăpățânează să insiste cu noțiuni subversive gen independență, supremația legii și alte bazaconii, vor urma un curs de reeducare, că doar avem experiență. Procurorii vor fi întemnițați preventiv, până le vine mintea la cap. Va rămâne o singură instituție, de acuzare și de condamnare, în fața căreia nici nu va trebui să vă prezentați, totul fiind pe „repede înainte” și în lipsă.

Articolul 54 devine o glumă foarte bună, de repetat la vreo emisiune de profil: „Fidelitatea faţă de ţară este sacră”.

Va apărea un nou capitol, despre educație. Se exclud toate materiile penibile, matematică, fizică, biologie, rămânând doar tehnologie. Noua, aplicata, viitoarea tehnologie, totul este tehnologie. Dispare sportul, fiind înlocuit cu datul cu trotineta în jurul catargului din curte, pe care sunt arborate 50 de steaguri, mai puțin cel al României.

Persoanele peste 60 de ani vor fi eutanasiate din oficiu, iar cei care se încăpățânează să refuze genul fluid sau non binar vor fi însemnate și plimbate în piața publică. Vor dispărea, dacă insistă cu prostii conservatoare. De „Curte Constituțională” nu va fi nevoie, pentru că fiecare va aplica legea cum dorește, când dorește, orice lege fiind în acord cu constituția cea viu colorată.

Viitorul este perfect, deci. O lume veselă, fără dureri și bătaie de cap, dar în care masca va fi obligatorie, în alternanță cu chiloții tetra, ca să nu obișnuim cu prea mult bine. Enjoy !

Acesta este, desigur, un pamflet, scris în cursul nopții, în afara orelor de program și postat azi, urmare a operațiunii copy paste, atât de dragă nouă, tuturor.

Sforăriile planetare, pandemia și războiul din Ucraina

George Petrovai

Orice om cu scaun la cap vede o strânsă și indestructibilă legătură între globalism, pandemie și actualul război invadator-devastator din Ucraina. Da, căci de mai mult timp (zeci, poate chiar sute de ani) se bănuiește o ticăloasă și profitabilă legătură între globaliști, francmasonerie (via grupul Bilderberg), trusturile farmaceutico-petroliere, războaiele regionale și mondiale, crizele internaționale (economice, financiare, alimentare, energetice, sanitare, identitare, cultural-ideologice, moral-spiritiuale) și actuala degringoladă planetară, în care sacrosanctele valori tradiționale (familie, credință, bine, adevăr, just, dreptate, stat, naționalism, patriotism, decență, demnitate etc.) au fost date peste cap, iar incultura, nelegiuirea, minciuna, impostura, necredința și nerușinarea, îndeosebi cea sexuală, au fost – în aberantul proces de resetare totală – ridicate la rangul de valori, dacă nu atotumane, atunci măcar „corecte" din punct de vedere politic.

De pildă, se știe foarte bine că al doilea război mondial a fost pregătit și demarat cu banii trustului chimico-farmaceutic I.G. Farben, că Hitler și ciracii lui au fost simpli pioni în acest dement plan de formare al unui imens imperiu economico-financiar cu iz revanșard (nemții nostalgici nu puteau să uite că, în calitate de urmași ai „arienilor", au avut un rol însemnat în procesul de culturalizare europeană și universală, dar mai ales că au pierdut primul război mondial și – odată cu el – sistemul lor colonial), că procesul de la Nürnberg doar i-a amintit și admonestat pe adevărații vinovați de această uriașă barbarie și că actuala Uniune Europeană este în esență opera lui Walter Hallstein, proeminent avocat al nazismului, consilierul cancelarului vest-german Konrad Adenauer, fondatorul acestei organizații supra-statale (este unul dintre cei 12, care – pe 12 martie 1957 – au semnat/au pus bazele Tratatului de la Roma), pentru ca un an mai târziu să fie desemnat primul președinte al Comisiei Europene, funcție deținută vreme de zece ani.

Iar lucrurile nu s-au abătut nici măcar cu o iotă de la această cutumă francmasonico-globalistă, dovadă că, după cele aproape cinci decenii de război rece, lumea secolului 21, îndeosebi din Estul Europei, cunoaște noi forme de colonialism și împilare după atrocele proces de stalinizare și bolșevizare forțată („moda" neocolonialismului demonocratic apusean, care de 32 de ani își face mendrele în România postdecembristă și confirmă din plin inspirata spusă a gânditorului german Hermann von Keyserling: „Colectivismul american este la fel de dăunător ca cel rusesc"), așa încât astăzi, în neomarxistul secol al nătângilor și degenerăților (în plan sexual și nu numai) suportă ca mongoloid-putinianul regim kremlinist să ocupe Crimeea, respectiv să înființeze două republici ruso-separatiste pe teritoriul Ucrainei independente, pentru ca din 24 februarie (data invaziei ordonată de Putin, ipochimenul fost kaghebist și neîncetat criminal, ce se vrea urmașul sinistrei triade Ivan cel Groaznic, Petru cel Mare și Stalin cel Abject – vezi, de exemplu, uciderea jurnalistei Anna Politkovskaia în chiar ziua de naștere a acestui neom) în Ucraina să înceapă calvarul pentru întreaga populație: mii de civili morți (inclusiv câteva sute de copii – atenție, doar aici există cimitire pentru copii!) și peste trei milioane de expatriați din pricina bombardamentelor efectuate în mod intenționat de ruși asupra locuințelor, magazinelor, teatrelor, școlilor și grădinițelor.

Cărui fapt se datorează această apocalipsă abătută asupra Ucrainei, prin hâda vrere a Putinului și a coteriei sale? Lumea cu pretenții civilizate (SUA, NATO, Uniunea Europeană, Japonia și aliații lor de pretutindeni, din Canada până în Australia) consideră că, prin sălbăticia bombardamentelor la care sunt sistematic supuși civilii, s-a depășit linia roșie dintre uman și inuman, motiv pentru care nu mai reprezintă aproape pentru nimeni o surpriză declararea lui Putin criminal de război de către senatorii americani (nu oricum, ci în unanimitate!), îndeosebi după ce în urmă cu câteva zile și prin jegoasa voință a acestuia, la Moscova s-au sărbătorit opt ani de la ocuparea și includerea Crimeii în Federația Rusă.

Evident, un act samavolnic, chiar mai samavolnic (există, oare, grade de comparație pentru samavolnicie?) decât Ultimatumul remis de Molotov guvernului României pe data de 26 iunie 1940, prin care sus-numitul gunoi stalinist pretindea ca, în virtutea Actului adițional la mizerabilul Pact Ribbentrop-Molotov din 23 august 1939, românii să-și retragă în 24 de ore administrația din Basarabia și Bucovina de nord, astfel încât aceste vechi teritorii românești (cică, susținea propaganda kremlinistă, locuite în proporție covârșitoare de ucraineni!) să fie de îndată încorporate în făcătura numită Uniunea Sovietică și, chiar din acel moment, să fie supuse intensului și neîntreruptului „bombardament" cultural-ideologic al cotropitorilor, întru deplina lor rusificare. Ceea ce nu s-a întâmplat nici după cincizeci de ani, adică până la data dispariției imperiului muscălesc…

Mă rog, taman ceea ce se întâmplă acuma în Ucraina, după consistenta rusificare a estului acestei țări prin mari dislocări populaționale, efectuate încă din perioada stalinistă (formarea în ea de însemnate colonii rusofone, la fel ca în aproape toate fostele republici sovietice – Basarabia, republicile baltice și cele transcaucaziene). Numai că de data asta, kremliniștii utilizează împotriva bravilor ucraineni, susținuți din spate (cu arme, bani, hrană, medicamente, echipament militar) de aproape întreaga planetă iubitoare de libertate și adevăr, atât perfidul război propagandistic (a se citi „minciunile oficiale cu care sunt îndopați majoritatea rușilor"), cât și atrocele război cu tancuri, rachete și bombardamente la plesneală, un război în care muscalii invadatori nu se mai sinchisesc nici de considerentele umanitare ce trebuie mereu să apere populația (femei, copii, bătrâni, bolnavi) și edificiile civile, nici de acordurile internaționale pe care le-au susținut și semnat cândva, privind neutilizarea armelor de distrugere în masă.

Dar cum totul se plătește încă din această netrebnică existență, pe Putin și ortacii săi fără pic de demnitate nu trebuie să-i mire faptul că, dacă nu cu toții, măcar o bună parte dintre ei vor trebui să dea socoteală în fața omenirii (încă) însetată de dreptate, indiferent de locul pe care-l ocupă pe strâmba și șubreda scară socială, nu doar prin pierderea stupefiantelor averi adunate pe căi necinstite (spre deosebire de fiorosul Stalin, care a murit sărac – nu avea nici măcar haine de înmormântare, putiniștii sunt multimiliardari în euro și dolari!), ci și prin pierderea libertății, chiar a vieților lor păcătoase, spre binele celor mulți și amarnic jefuiți.

Închei cu o necesară distincție între „a juca" și „a se juca", așa cum este ea înfățișată în cartea Homo ludens, subintitulată Încercare de determinare a elementului ludic al culturii (Editura Univers, București, 1977) și scrisă de cărturarul olandez Johan Huizinga, carte tradusă în românește de H.R. Radian și prefațată de Gabriel Liiceanu.

Autorul ne informează încă din titlu că omul se joacă. Ăsta, de altminteri, este înțelesul sintagmei „homo ludens". Firește, la fel de bine poate fi tradusă și prin „omul jucător"…Iată de ce Gabriel Liiceanu ne spune în Preliminarii la o înțelegere a demnității joculuiu în lumea culturii că jocul este „un fapt de civilizație" și că „Dacă prin joacă (play) eul se anunță doar, el își capătă expresia matură abia prin joc (game)".

La rândul său, ilustrul gânditor și profesor Petre P. Negulescu ne face cunoscut în tratatul Geneza formelor culturii (BPT, Editura Meridiane, București, 1993) că, dacă înclinațiile unor semeni spre filosofie, teologie, știință și artă depind de pornirile afective, jocul imaginației și discernământul critic, diferența dintre gânditor și omul de știință, pe de o parte, teolog și artist, pe de altă parte, este decisă de tainicul raport interior dintre discernământul critic (preponderent în cazul primilor înzestrați) și jocul imaginației (preponderent la ceilalți).

Prin urmare, joc și nicidecum joacă, înclusiv (a se citi „mai ales") în cazul cârmuitorilor și a tuturor politicienilor responsabili de importanța rolului lor social. Căci joaca în acest caz, respectiv jocul după ureche sau fără un profund și rafinat/umanitar discernământ critic, se cheamă jocul cu focul pentru aleși, jocul cu disperarea și sărăcia pentru majoritatea alegătorilor. Exact ceea ce fac acuma kremliniștii în Ucraina….

Marketing farmaceutic...

Vasile Astărăstoae

În anii ’70 ai secolului al XX-lea, fascinantul filosof Ivan Illich își prezenta opiniile radicale despre instituțiile medicale în „Medical Nemesis: The Expropriation of Health” (1975). El a contestat ideea că medicina modernă a dus la o reducere generală a suferinței umane și a afirmat că omenirea era, de fapt, afectată de un număr tot mai mare de afecțiuni cauzate de intervenții medicale. Mai mult, el a susținut că medicina modernă, părând că oferă remedii pentru aproape toate afecțiunile – inclusiv pentru multe care nu fuseseră considerate patologice de generațiile anterioare – a oferit o falsă speranță că orice suferință ar putea fi evitată. Efectul, a concluzionat el, a fost de a submina resursele individuale si comunitare ale oamenilor pentru a face față greutăților inevitabile ale vieții, transformându-i astfel în consumatori pasivi de servicii medicale (Enciclopedia Britanica, 2019). Pe 17 iulie 2016, Michelle Llamas reia unele dintre ideile sale în „Side effects for sale: Big Pharma marketing machine” (actualizat în 29 iunie 2021). „A convinge oamenii că sunt bolnavi și au nevoie de un medicament este o industrie de mai multe miliarde de dolari. În 2015, Big Pharma a stabilit un record de 5,4 miliarde de dolari în reclame direct-to-consumer (DTC), potrivit Kantar Media. Și a dat roade pentru Big Pharma. În același an, americanii au cheltuit un record de 457 de miliarde de dolari pe medicamente eliberate pe bază de rețetă. De asemenea, americanii plătesc mai mult pentru medicamente și dispozitive decât orice altă țară”. „Big Pharma” este un termen folosit în ultimele decenii ale secolului al XX-lea pentru 14 cele mai mari companii farmaceutice din lume, cotate la bursă. Peste 80 la sută din medicamentela protejate de brevete și foarte scumpe aparțin „Big Pharma”. Se aduce drept argument cheltuielele mari induse de cercetare și faptul că doar doi la sută din cercetări sunt însoțite de realizarea unui medicament nou. Cu toate acestea, profiturile nu au fost influențate, deoarece cheltuielele din cercetare au fost acoperite prin creșterea prețului medicamentelor și prin mașina de marketing. În 2021, profiturile „Big Pharma” pentru medicamentele eliberate pe bază de rețetă sunt de așteptat să ajungă la 610 miliarde de dolari („Drugwatch” 2021).

Relația dintre banii cheltuiți pe marketing și costurile mai mari ale medicamentelor este greu de ignorat. Deși o serie de lucruri influențează prețurile medicamentelor, argumentul „Big Pharma” pentru creșterea costurilor medicamentelor a fost de multă vreme ideea că este nevoie de mulți bani pentru a aduce un medicament nou pe piață. Companiile se grăbesc să spună că sunt obligate de costurile mari de cercetare și dezvoltare să perceapă prețuri mai mari pentru a recupera ceea ce au cheltuit. Dar adevărul este că se cheltuiesc mult mai mulți bani pe vânzări și marketing decât pe cercetare și dezvoltare. De exemplu, în 2013, una dintre cele mai mari companii de medicamente din lume, „Johnson & Johnson”, și-a cheltuit peste dublu costurilor de cercetare și dezvoltare pentru marketing (Consumer Reports, 2016). Acest lucru nu trebuie să ne mire. Contrar celor frecvent afirmate despre altruismul și umanismul industriei farmaceutice, companiile farmaceutice nu sunt organizații caritabile. Ei nu se ocupă de educație, de filantropie, sau de ameliorarea sărăciei sau chiar de îngrijirea sănătății. Afacerea lor este să producă și să vândă medicamente.

Marile companii farmaceutice folosesc patru metode de promovare: publicitate directă către consumatori (Direct to Consumer-DTC),campanii de marketing deghizate în studii clinice, marketing pentru medicișri marketing-ul off-label. Publicitatea directă către consumator (publicitatea D.T.C.) este marketing direcționat direct către un consumator din industriile care necesită un intermediar – vânzător. Companiile farmaceutice folosesc frecvent publicitate D.T.C. pentru a ajunge la clienții lor. Unele tipuri comune de publicitate D.T.C. includ anunțuri de revendicare a produselor, anunțuri de memento și anunțuri de ajutorul previzionat al unui produs. Până în 2015, SUA și Noua Zeelandă erau singurele țări în care D.T.C. era legal. Apoi, sub formă directă sau indirectă (declararea unor medicamente drept „suplimente alimentare” sau O.T.C. – nu necesită rețetă) publicitatea a pătruns agresiv în majoritatea țărilor. Suporterii D.T.C. susțin că astfel se educă publicul, crește comunicarea dintre medic și pacient și le reamintește pacienților să-și ia medicamentele. „Pacienții care întreabă despre un medicament [pe care îl văd în reclamele D.T.C.] au șanse mai mari să obțină un standard de îngrijire mai bun decât cei care nu întreabă. Așadar, partea de început a conversației privind publicitatea directă către consumatori este ca ea este un beneficiu pentru pacienți”, a declarat John Kamp, director executiv al Coaliției pentru Comunicarea în domeniul Sănătății, pentru Drugwatch, în 2019. Adversarii D.T.C. susțin că există câteva probleme controversate constând în informații înșelătoare sau false, insuficiente informații despre riscuri și că încurajează tratamentele costisitoare. În primul rând, afirmă ei, reclamele nu educă. „Dacă scopul real este acela de a educa, realitatea nu arăta așa. Scopul este de a convinge. Aceste reclame educă oamenii la fel de mult precum reclamele pentru machiaj. Vă educă să vă spuneți că acest produs există și că este grozav” declara Diana Zuckerman, presedinte la „The National Center for Health Research” (N.C.H.R.). Deși pacienții pot simți că reclamele la medicamente îi educă despre tratamente și boli, nu există dovezi suficiente că oamenii păstrează de fapt informații utile. De fapt, descoperirile din studii arată că amintirile oamenilor sunt înclinate spre amintirea beneficiilor din reclamele D.T.C. și nu a riscurilor.

Potrivit „Consumer Reports” (2016) multe reclame pentru medicamente sunt înșelătoare și ar putea încuraja pacienții să caute tratamente costisitoare. Organizația nonprofit a citat o recenzie din 2014 publicată în „Journal of Internal Medicine”. Datele au arătat că 57 la sută dintre afirmațiile din 168 de reclame pentru medicamente erau potențial înșelătoare și zece la sută erau complet false. Potrivit „Pew Charitable Trusts”, 43 la sută dintre americani cred că numai medicamentelor complet sigure le sunt permise promovarea după ce datele au fost verificate. „Ei au atât de multă încredere în siguranța și eficacitatea acestor medicamente, încât cer medicilor să le prescrie. Vânzările de medicamente cu reclame D.T.C. au crescut cu 43 la sută față de doar 13 la sută pentru toate celelalte medicamente, potrivit unui articol din Jurnalul Institutului Național al Cancerului. Pentru fiecare dolar cheltuit pe publicitate pentru consumatori, vânzările de medicamente eliberate pe bază de rețetă au crescut cu 4,40 USD”. După ce au văzut un anunț, pacienții pot presă medicii pentru o rețetă fără a înțelege criteriile complexe necesare pentru a determina eligibilitatea pentru tratament.

Susținătorii D.T.C. spun că reclamele pentru medicamente explică în mod adecvat riscurile. „Tot ce trebuie să faci este să urmărești un anunț pentru a vedea că riscurile ocupă între o treime și jumătate din anunț”, a spus Kamp. S-ar putea să fie adevărat, dar enunțarea unei liste de efecte secundare funcționează de fapt în favoarea companiilor de medicamente. Litania efectelor secundare este atât de copleșitoare și majoritatea pacienților nu îi acordă atenție. Urmăriți reclamele din România și o să-mi dați dreptate. Riscurile sunt prezentate într-un ritm alert, ce nu poate fi urmărit sau se spune sec „acesta este un medicament, întrebați medicul sau farmacistul”. Companiile cheltuiesc cea mai mare parte a bugetului lor la televizor – aproximativ patru miliarde de dolari – revistele (inclusive cele medicale) urmează pe locul doi, cu aproximativ 1,5 miliarde de dolari cheltuiți în 2015, potrivit „Nielsen Company”. Ziarele, radioul, panourile publicitare, cinematografele și alte tipuri de publicitate au luat și ele câteva zeci de milioane de dolari la un loc. Companiile de medicamente tind să investească cei mai mulți bani în publicitate pentru medicamente mai noi și mai scumpe. În spatele reclamelor pentru medicamente și dispozitive, care saturează televiziunea, radioul și media digitală, se află costuri ascunse și efecte secundare devastatoare la care companiile nu fac reclamă, iar criticii spun că reclamele cresc prețurile medicamentelor și erodează relația pacient-medic (Drugwatch (855) 993-9076).

„Dominick L. Frosch & al.” au publicat în 2009, unul dintre primele studii care analizează impactul reclamelor asupra supramedicației. Frosch și colegii săi au examinat 38 de reclame TV pentru medicamente recomandate într-o serie de afecțiuni, inclusiv hipertensiune arterială, hipercolesterolemie și depresie. Studiul a constatat că reclamele au determinat emoții spectatorilor pentru a încuraja consumul de droguri și au puțin de-a face cu informațiile concrete. „Asistăm la o dramatizare a problemelor de sănătate pe care mulți oameni obișnuiau să le gestioneze fără medicamente”, a spus Frosch într-un comunicat de presă. „Reclamele transmit mesajul că ai nevoie de medicamente pentru a gestiona aceste probleme și că, fără medicamente, viața ta va fi mai puțin plăcută, mai dureroasă și poate chiar scăpată de sub control”. „David Grande & all.” în „Effect of Exposure to Small Pharmaceutical Promotional Items on Treatment Preferences” concluzionează: „Expunerea subtilă la articolele promoționale farmaceutice mici influențează atitudinile implicite față de produsele comercializate în rândul studenților la medicină.”

O mare parte a marketingului farmaceutic implică celebrități. De la sportivi celebri la actori, „Big Pharma” i-a folosit de-a lungul anilor pentru a ajuta la vânzarea unui medicament sau pentru a promova conștientizarea unei boli sau afecțiuni. De exemplu, „Bruce Jenner” și „Dorothy Hamill” au făcut echipă cu „Merck” pentru a promova analgezicul „Vioxx”. Dr. John Klippel, șeful de atunci al Fundației Americane pentru Artrită, a apărut la „Larry King Live” împreună cu cei doi olimpici și a lăudat medicamentul pentru lipsa efectelor secundare. „Acesta este unul dintre lucrurile importante, Larry: « Vioxx » a fost dezvoltat pentru a reduce efectele secundare”, a spus Klippel. „Deci, dacă vrei… este un medicament mai sigur de utilizat”. „Vioxx” a fost retras de pe piață ulterior, pentru sute de mii de efecte secundare grave (inclusiv decese), iar Merck a plătit despăgubiri de miliarde de dolari. În România, această metodă a fost utilizată mai ales în pandemie. Lideri de opinie, actori, sportivi, politiceni etc. repetau cu insistență sloganuri de genul „vaccinul e sigur si eficient; „are efecte secundare nesemnificative”; „prin vaccinare învingem pandemia” etc., deși nu existau argumente solide în acest sens.

S-a constatat ca în ciuda retoricii din industrie cu privire la educarea consumatorului, reclamele fac ceea ce fac reclamele: promovează produsul agentului de publicitate, fără a observa aceste complexități sau opțiuni alternative. „Big Pharma” a plătit miliarde de dolari în acorduri penale și civile de-a lungul anilor din cauza fraudei de marketing, dar a continuat, deoarece le-a plătit crescând prețul medicamentelor. De aceea mulți medici și organizații de protecție a consumatorilor au propus restrângere sau interzicere D.T.C. în domeniul medicamentelor. În SUA, în 2016, Rosa Luisa DeLauro, reprezentanta cel de-al treilea district din Connecticut în Camera Reprezentanților, a cerut un moratoriu de trei ani privind reclamele pentru medicamente noiprintr-un proiect de lege intitulat „Responsibility in Drug Advertising Act”.

Senatorul de Minnesota Alan Stuart Franken a introdus în 2017 un proiect de lege, care elimină scutirile de taxe ale companiilor de medicamente pentru campaniile publicitare. Senatorul Franken, propusese anterior, în 2009, un proiect de lege „Protecting Americans from Drug Marketing Act” susținând că creșterea cheltuielilor pentru publicitate contribuie la creșterea costurilor medicamentelor, deoarece multe reclame prezintă medicamente mai noi și mai scumpe. Franken a emis o declarație, spunând că producătorii de medicamente „încearcă să încurajeze americanii să cumpere cele mai scumpe medicamente, chiar și atunci când medicamentele mai ieftine și la fel de eficiente sunt pe piață… Aceasta este doar o măsură de bun simț pentru a ajuta la reducerea costurilor de îngrijire a sănătății”. Proiectul de lege din 2017 a fost prezentat de senatorii Al Franken, Sheldon Whitehouse, Sherrod Brown și Tom Udall și definește D.T.C. ca orice reclamă „țintită în principal publicului larg”, în special: tipărire, radio, televiziune, sisteme de comunicații telefonice și rețele sociale.

Un cal-trădare pentru un regat de refugiați...

Cezar Adonis Mihalache

Și totuși cât mai stăm în starea asta emoțională?… Cât mai rupem hainele de pe noi pentru alții? Pentru oricine altceva, dar nu care cumva pentru ai noștri… Pe care îi disprețuim, căci nu suntem cârpele lor, ci doar slugile străinilor, nu?!… Cât ne mai facem că nu pricepem și nici măcar nu intuim sensul unor acțiuni?… Că nu vedem ditamai gesturile de neobrăzare ale unor lideri ucrainienei… Pe care războiul și situația catastrofală în care se află țara lor nu-i scuză pentru vorbele aruncate… Dar și bine consemnate, oficialii ucraineni ținând încă la vedere, de exemplu, declarația belicoasă a încă președintelui lor, că România a ocupat samavolnic parte din Ucraina, ba, mai nou, suntem atenționați și de edilul Kievului să nu uităm că România a făcut parte din Imperiul Rus!… „A mai făcut parte!”, a se citi avertismentul unui primar care are timp de istorii inventate în timp ce îi arde orașul sub picioare… Declarații provocatoare pe care doar ministrul nostru de externe nu le aude… Sau le ignoră, pentru că, nu-i așa?!, vorbim de refugiați,

de probleme delicate, sensibile, dureroase. Numai că politicieni ucraineni, în frunte cu președintele lor, nu sunt refugiați. Conduc o țară și răspund pentru vorbele lor, fie ele țâfnoase sau, pur și simplu, teatrale. Și ar trebui trași de mânecă… Dar noi nu o facem… Să nu supărăm… Dar pe cine să nu supărăm, de fapt?…

E momentul să ieșim din acest supraemoțional ce ne-a blocat orice rațiune… Vorba aceea, să nu ne trezim sub copitele unui „cal troian” pe care acum ne facem că nu-l vedem, că nu există… Că e parte a hergheliilor de cai verzi pe pereți, nu?!… Dar așa să fie? Căci, la câte drapele ucrainiene fluturăm prin țară, și nu doar pe stâlpi, troleibuze și prin colțurile unor piețe, ci pe instituțiile Statului Român, la câtă limbă rusă se aude în jur, și se va auzi tot mai mult, inclusiv pe canalele televiziunii naționale, „împrumutate” din motive umanitare pe glasuri străine, să nu ne trezim dară, poate nici măcar peste atât de mulți ani, cu un alt „Putin”, ce ne va spune că, la câtă rusă se aude pe la noi, ar trebui „coborâtă” frontiera, nu la Gurile Dunării, ci pe linia Carpaților…

Umanitar, am făcut tot ce se poate… Dar e timpul să privim și spre noi! Să vedem nu doar că avem semeni rupți în coate și cu burțile goale, fără locuri de muncă și case, ci spre faptul că suntem pe cale să ne dăm țara de parcă ne-ar fi fost povară și vrem să scăpăm de ea… Am început cu hainele, cu locurile de muncă, dar deja am ajuns prea departe: la case și pământuri!… Or, unde s-a mai auzit să dai refugiaților pământul țării tale?!… Chiar nu mai e nici o limită în slugărnicia acelora ce ne conduc?…

Să ne ștergem degrabă lacrimile vărsate pentru alții… Măcar cât să facem loc și pentru câțiva stropi și pentru ai noștri; ai noștri, din viitor… Căci va fi nevoie… Când vom privi datele oficiale ale refugiaților ce vor fi rămas în țară… Și când, poate, ne vom întreba, în sfârșit (dar să nu fie și într-un sfârșit), cine trebuia să vegheze ca o acțiune umanitară să nu se transforme în „calul troian” al strămutării de populații…

Vorbim deja de zeci de mii oameni rămași pe la noi. Cine urmărește aceste mase?… Le dăm refugiaților, dar numai mâine să nu le punem ghilimele și apoi să rămânem, noi pentru noi, ca gest al bunăvoinței și cumsecădeniei noastre, tocmai cu acele ghilimele, până și locuri de muncă… Dar cine ține socoteala numărului de angajați ucrainieni și cine va scădea din contigentul anual de muncitori străini ce pot lucra în România această cifră?… Sau o punem peste numărul aprobat oficial, că doar e criză umanitară, nu?!… Și ce vom face oare cu acești oameni? Dacă azi le dăm pământul și casele noastre, mâine ce le mai dăm?… Și cum de își permit niște primari să dea cu de la ei dezlegare case și terenuri pentru refugiați? Da, să-i cazăm, să le dăm locuri de muncă, fără a le periclita pe ale noastre, asistență socială, medicală și educațională, dar fără a ne strivi noi bugetele!… Dar de aici și până a le da casele, fie ele și părăsite, de prin unele sate, e cale lungă…

Și, neîndoielnic, un iad al nesăbuinței vom ajunge a traversa de ne vom da și pământurile…

●

Întortocheatele căi ale istoriei...

Ionuț Țene

În manualele şcolare şi cărţile de istorie generală se prezintă debutul revoluţiei române de la 1848, odată cu mitingul protestatarilor moldoveni de la hotelul „Petesburg” din martie 1848. Petiția-proclamațiune cuprindea 35 de puncte și a fost redactată, de catre Vasile Alecsandri, la o întrunire a tinerilor revoluționari moldoveni care a avut loc la hotelul Petersburg din Iași, cu știrea domnitorului Mihail Sturza, în data de 27 martie. Această „petițiune a boierilor și notabililor moldoveni” avea un caracter moderat datorită atitudinii rezervate a principelui Sturza, care era presat de prezența trupelor ruse la graniță. Simțind pericolul unei mișcări și în Moldova, sub influența celor de afară, domnitorul însuși lea cerut petiția. Cu toate că memoriul lor nu cuprindea decât reforme moderate, mai mult de ordin administrativ și cultural, în conformitate cu Regulamentul Organic, domnitorul l-a folosit bineînţeles ca pretext pentru arestarea capilor mișcării. Revoluţia română din Muntenia a început pe 9 iunie 1848, ca urmare a adunării de la Islaz, care a ales un guvern provizoriu revoluţionar. În Transilvania s-a încetăţenit ideea că revoluţia română din principat a început la Blaj. La 18/30 aprilie 1848, in Duminica Tomii, a avut loc, la Blaj, o prima adunare a romanilor transilvaneni, în cadrul căreia s-a hotărât organizarea, în luna mai a aceluiaşi an, a unei Mari Adunari Naţionale.

Paradoxal, realitatea istorică e alta. Revoluţia română de la 1848 din Ardeal, Muntenia sau Moldova a izbucnit pe actuala rază a municipiului Cluj-Napoca, în cartierul, pe atunci, satul Mănăştur. Întâlnirea din casa parohială a Bisericii greco-catolice de la Cluj–Mănăştur, din noaptea de 27 spre 28 martie 1848 (stil vechi), a tinerilor revoluţionari români: Ioan Buteanu, Florian Micaş (avocat în Cluj), Ioan Suciu, Iosif Hodoş, Oprea Moroianu (cancelişti la guberniul Transilvaniei, în Cluj), Alexandru Btrâneanu, şi Alexandru Papiu Ilarian, au redactat primul proiect de program cunoscut al Revoluţiei Române. Majoritatea punctelor stabilite în acest proiect au fost incluse în Petiţia naţiunii române, adoptată pe „Câmpul Libertăţii” de la Blaj din 3/15 Mai 1848 şi apoi înaintată Dietei Transilvane. Printre altele se cerea drepturi politice pentru români, recunoaşterea bisericii ortodoxe ca religie receptă, egalitate în faţa legii, plata impozitelor de către toţi cetăţenii, folosirea limbii române în administraţie, şcoală românească de stat şi confesională, desfiinţarea rangurilor nobiliare, libertatea presei şi emanciparea ţăranilor români de sub stăpânirea grofilor. La o lună de la întâlnirea din cartierul Mănăştur, în noaptea de 26 spre 27 aprilie, fruntaşul revoluţionar român Florian Micaş este arestat în Cluj. O parte din tinerii întruniţi la casa parohială au fost arestaţi de nobili, alţii care au devenit tribuni ai lui Avram Iancu fiind executaţi: vezi cazul lui Alexandru Bătrâneanu.

Transportat la Târgu Mureş şi întemniţat acolo, fiind eliberat numai în septembrie 1848. În timp ce a fost închis, maghiarii au distrus casa şi avutul părinţilor săi, care s-au refugiat la Abrud, judeţul Alba. La a doua Adunare Naţională de la Blaj, din 3/15 mai 1848 românii au cerut eliberarea lui Florian Micaş, dar autorităţile maghiare au refuzat să o facă. Cu toate acestea, el a fost ales în timpul acestei adunări membru în Comitetul Naţional Român. A fost eliberat din închisoare abia în luna septembrie, la presiunea cererilor făcute de români în cea de-a treia adunare naţională. Eliberat din închisoare, a mers direct la Blaj la a treia adunare naţională a românilor, unde a fost ales membru în Comitetul de Pacificaţie. Ajuns prefect al Legiunii Clujului, nu a putut face prea multe împotriva armatei maghiare conduse de generalul Bem. S-a refugiat în Bucovina, unde şi-a câştigat traiul ca funcţionar şi institutor. După terminarea revoluţiei paşoptiste din Transilvania, s-a întors din refugiu şi a primit un post de funcţionar în districtul Năsăud, în 1860, după ce o vreme a trăit în mari greutăţi materiale. A reuşit să răscumpere proprietatea părinţilor săi din Jucu de Jos şi a instituit o fundaţie cu scopul înfiinţării unei şcoli de agronomie pentru români. A murit în anul 1876 la Bistriţa.

Pe casa parohială din cartierul Cluj-Mănăştur a fost dezvelită la data de 14 mai 1998, o placă comemorativă care a trecut recent printr-un proces de cosmetizare, motiv pentru care a și fost resfințită cu această ocazie în data de 14 martie 2019. Inițiativa realizării și amplasării plăcii au avut-o istoricii clujeni Gelu Neamțu și Vasile Lechințan. Este interesant cum prima manifestare a revoluţiei române de la 1848 s-a desfăşurat la o casă parohială greco-catolică din Cluj-Mănăştur. Tinerii revoluţionari ardeleni influenţaţi de izbucnirea revoluţiei din Paris şi Viena s-au mobilizat înaintea colegilor lor din Moldova şi Muntenia. Celebra întrunire a poeților revoluționari de la Iași din Hotel ”Petersburg” a avut loc pe 28 martie 1848. Întrunirea acestor tineri revoluţionari ardeleni de la casa parohială din Mănăștur, atunci sat românesc de lângă Cluj, a creionat platforma ideologică a revoluţiei române de la 1848. Pe lângă cereri naționale și de libertate socială și națională, revoluționarii români ardeleni au solicitat înființarea unei universități românești la Cluj, care a devenit, apoi, testamentul lui Avram Iancu în 1852. Din păcate pentru memoria şi lupta lor, autorităţile locale au făcut destul de puţin până acum. De patru ani de zile Mitropolia Clujului, Societatea ”Avram Iancu” și municipalitatea locală organizează un ceremonial religios şi istoric de omagiere a luptei acestor tineri pentru democraţie, drepturi sociale şi libertate în Europa, la casa parohială din cartierul Mănăştur, care aparţine acum de parohia ortodoxă „Adormirea Maicii Domnului”.

●